

alle Communerne, men jeg gjentager, at det, der for mig er det Vigtigste ved denne Lov, er, at der gives det enkelte Menneſte en vis Ret ligeoverfor de omſtreifende Hunde, og jeg har da ikke Noget imod, at denne Beſtemmelse i § 4 er ſaa ſtreng ſom mulig. Jeg vil meget fraraade at vedtage den høitærede Juſtitsministers Forſlag under Nr. 15, thi en ſaadan Beſtemmelse ſom, at man ſkal optage en Hund og glemme den i 8 Dage og føde den paa ſin Bekoſtning osv. osv., ſom det nærmere er angivet i Forſlaget, vil føre med ſig, at man i Virkeligheden hellere lader Hunden løbe eller ſtyder den ned paa ſit eget An- og Tilſvar.

Solſtein: Jeg ſkulde egentlig have kunnet ngies med den Fremſtilling, ſom vor høitærede Ordfører gav om de ſtillede Endringsforſlag, naar ikke denne Diſcuſſion om Endringsforſlaget under Nr. 5 og de ſig dertil ſtøttende Forſlag af den høitærede Juſtitsminister under Nr. 7 og 15 var fremkommen, ſaaledes ſom den er. Jeg kan ikke give det ærede Medlem, ſom nys havde Ordet, Ret i den Betragtningmaade, han fremſatte. Loven gaaer jo ud paa at etablere Forholdsregler mod løsgaaende Hunde, og naar vi ville have ſlige Forholdsregler, er det dog en naturlig Følge, at de ſkulle ramme alle løsgaaende Hunde, men, at dette ikke vil blive Tilfældet, naar det ſkal være overladt til Sognecommunerne, om de ville vedtage en Hundſkat eller ikke, er dog klart. Det kan ikke nytte, at man i 4 Communer vil lægge Skat paa Hunde, naar en 5te Commune, der ligger midt imellem dem, ikke vil gaae ind derpaa; thi ſaa have de 4 Communer lige godt alle de løſe Hunde fra den femte Commune, og der opſtaaer da det forunderlige Spørgsmaal, hvorledes Retsforholdet bliver ligeoverfor diſſe Hunde. Dette vil være noget afhængigt af, hvorvidt Endringsforſlaget under Nr. 15 bliver vedtaget eller ikke; men bliver det ikke vedtaget, ville vi have det forunderlige Tilfælde, at de Hunde, for hvilke der løſes Tegn, fordi Sogneraadet har vedtaget, at der ſkal være en Skat, ere ſlettere ſtillede end de Hunde, for hvilke der ikke er løst Tegn. De første ere da accurat ligefaa meget priisgivne ſom de ſidſte, der er ingen Forſkjel i ſaa Hen-

ſeende; men det vilde dog være beſynderligt, naar man gav en Lov, ſom lagde en Skat paa Hunde, at ſaa de Hundeeiere, ſom erlagde Skat af deres Hunde, ikke derved vare nogenledes betryggede. Nu vil jeg vel indrømme, at det er en Lov, der gives for at forebygge Stabe, forboldt af Hunde, men der maa dog være en Grændſe. Jeg ſynes dog, at de Folk, der eie Hunde, med Rette kunne gjøre Forbring paa, at de til en vis Grad kunne være betryggede. Denne Betryggelse tilveiebringes efter Loven, ſaaledes ſom den nu foreligger, derved, at de løſe Tegn, men naar der ſaa ved Siden deraf ſkal etableres et Forhold, der giver Hundene til Priis, enten der er løst Tegn eller ikke, bliver Tilſtanden ganſke viſt forkeert. Det ærede Medlem ſagde, at man ſikkert var berettiget til at holde ſig ſtadegjørende Hunde fra Rivet, men dette opnaaes aldeles ikke for den Commune, ſom er overfømmet af fremmede Hunde, om den end lægger nok ſaa megen Skat paa ſine egne Hunde, medmindre denne Commune eller enhver Mand i ſamme er berettiget til at dræbe enhver fremmed Hund, der ikke har Tegn, og ſaa er jo den Mand, der eier Hunde i den Commune, ſom ikke vil vedtage Hundetegn, aldeles priisgiven. Det er rigtigt, at der gives indſtrængende Beſtemmelſer for Hundeholdet, hvor det overhaandtagende Antal af Hunde gjør det uønkelt, at deres Tal indſtrænges, men der maa da ikke tillige indføres Beſtemmelſer i Loven, ſom ligefrem modvirke dette. Det forekommer mig afgjort, at Vedtagelſen af Endringsforſlaget under Nr. 5 i denne Henseende vil tilveiebringe et høit urigtigt Forhold med Henſyn til Hundene i de forſkjellige Communer eller med Henſyn til de Hunde, ſom eies af Folk, der boe i forſkjellige Communer, naanſet, om Vedkommende kunde ønske at værgede deres Hunde paa det Bedſte. Jeg troer ogsaa, at der er Grund til at klage over, at Loven i denne Skikkelse vilde være vel nærgaaende mod Hundene. De andre Endringsforſlag ere omtrent udtømmende omtalte af vor ærede Ordfører; der er egentlig kun Anledning til at omtale Spørgsmaalet om Statten for den første løsgaaende Hund. Jeg ſkal da for mit Vedkommende gjerne udtale, at forſaavidt det principale Forſlag, der er indført under Nr. 10,